

Quan TV3, el canal autonòmic de televisió de Catalunya, va iniciar les emissions, el setembre de 1983, aquell dia, al nostre país, es va obrir una nova etapa dins la història dels mitjans de comunicació i, de manera especial, un nou pas en el camí que un dia d'aquests ha de fer possible la televisió privada a l'Estat espanyol.

Al marge de la programació, del contingut i de les disponibilitats tècniques, el naixement del Tercer Canal català es va veure acompanyat d'una sèrie de circumstàncies a les quals, la política, no n'era aliena en absolut. Les distintes connotacions de l'actual administració socialista central i de l'actual administració autonòmica convergent va pro-

A què juguen?

Joan BESSON

vocar, inevitablement, que aquesta pugna es traslladés també a les respectives teles, creant un clima de rivalitat que no ha beneficiat ningú. I que consti que va ser així més per l'interès de Madrid que no de Barcelona. Al cap i a la fi, TV3, que sortia de l'ou, no hi tenia res a perdre.

Però l'aparició del Tercer Canal va fer, també, que moltes veus, des de Catalunya i des de diversos sectors socials, comencesin a adreçar ferotges crítiques a TVE i als seus professionals, crítiques que en la meua opinió no sempre han estat justificades ni s'han formulat en to

més correcte. Penso, fins i tot, que en alguns moments s'ha utilitzat una fòbia irracional, desvirtuant l'autèntica dimensió dels fets. Com espectador/televivent, des de fora, ho veia així i, des de dins, ho continuo veient igual, però amb matisacions.

Que la col·laboració estreta no sigui precisament la postura que pugui presidir les relacions entre les distintes cadenes de televisió, el dia que existeixin, és una circumstància que el ciutadà podrà arribar a entendre. És la llei del lliure mercat. Ara bé, el que la gent no entén, és que una televisió que

paguem entre tots es dediqui a obstaculitzar la tasca professional d'una altra televisió que també es paga amb els diners de tots. La situació ja ha de ser prou complicada perquè dies enrera, els socialistes catalans, exigissin a Madrid, amb urgència, la reunió de la Comissió Mixta RTVE-CCRTV. Aquesta comissió, teòricament, ha de resoldre els conflictes que es presentin entre TVE i TV3.

És injust que per una postura absurda de José Maria Calviño, l'actual director general de RTVE, TV3 hagi de fer cabrioles per donar segons quines

informacions. Aquest tema, el Departament d'Esports de TV3, el coneix molt bé. Els problemes que s'han de superar aquests dies, per informar del Mundial de Mèxic, en són un bon exponent. És per fer-ne un llibre.

M'agradaria saber com es devia trobar el senyor Calviño un dia del passat mes d'abril quan va rebre les ordres necessàries perquè connectés, de manera immediata, la xarxa d'enllaç entre TVE i TV3. Era un dijous. Aquell dia el programa «Temps de Neu» acomiadava la temporada i el Rei va ser entrevistat per Toni Real a l'estació de Vaqueira.

Unes hores abans l'inquilí de la Zarzuela havia manifestat el desig de veure l'emissió en directe....

Els vots no poden ser depositats tan sols perquè anem en contra dels altres, el vot té un fonament més fons, no n'hi ha prou de saber contra qui es va, el principal és saber a favor de qui es va, saber a qui es dona el vot, no tan sols en contra de qui es vota.

La diferència que hi ha entre el vot contrari i el vot favorable és molt gran, per exemple tots els partits tenen la part positiva i la part negativa, i sospesar-les totes dues i obrir amb conseqüència.

Fa quatre anys que governa el partit socialista, en realitat el que va prometre i el que semblava que era, ha sigut un fet o bé no; sense tornar a treure els cèlebres 800.000 llocs de treball, que segons ells es varen equivocar, jo no crec que s'equivoquessin, ni crec que durant els quatre anys hagin après una manera lògica de governar,

La raó d'un vot

A. P.

l'economia sense lloc a dubtes és la base més important dintre de les accions de govern, doncs si no es tenen pessetes, com pot pagar el govern les prestacions. Ara bé com pot ser que anem bé, en el any 1982 quan varen agafar el govern els socialistes hi havia 3 1/2, bilions de deute de l'Estat, i en aquests moments el deute és de 13 1/2, bilions, o sigui que el govern socialista s'ha endeutat amb 2 bilions i mig cada any, si que sembla que s'han fet coses, però a quin preu, al preu d'endeutar-se amb 2 bilions i mig cada any, ara bé, tot això s'ha de pagar, i tan sols els interessos del deute pugen a la ratlla de dos bilions cada any, i penssem que si aquesta política

continua, jo no sé com se'n sortirà la economia nacional.

No n'hi ha prou amb cobrar impostos s'han de saber gastar, s'ha d'establir un ordre de prioritats, per no gastar en coses prescindibles els cèntims de les coses necessàries, tenint de recórrer per aquestes al crèdit, i a l'endeutament, amagant al poble la situació econòmica real, perquè no s'espanti, i no sàpiga la forma tan desastrosa com estan administrant les nostres pessetes els components del govern socialista.

La L.O.D.E. se la posen els socialistes com una cosa mai vista com la cosa més lograda, com l'acostament de l'escola als pares, però a quina escola acosten als pares?;

l'escola pública i l'escola que s'ha sotmès a les exigències del Estat, de l'altre de moment res, tot això em recorda un cas de llibertat d'un film, on una nena és recollida per la seva tia, i li diu «Tu aquí seràs lliure, perquè faràs tot el que vulguis, mentre el que vulguis ho vulgui jo» Srs: amb aquesta llibertat els pares poden anar a tot arreu, de totes maneres el Sr. Maravall, ministre i pare d'aquesta llei, porta els seus fills a un institut anglès de Madrid, de totes maneres amb un botó per mostra ja n'hi ha prou, **I parlant de mi no ric.**

Ara amb els dies que falten per arribar al 22 de juny, tots hem de recapacitar quina utilitat del nostre vot durant quatre anys, i

encara que la part econòmica és molt important, i ens pot portar a una situació que no la podem imaginar, la part educativa és pitjor, doncs la cultura i l'educació impregnen caràcter, i aquest queda per sempre en els nostres fills.

Jo us demano que recapaciteu doncs és molt seriós el resultat d'aquestes eleccions, penseu que Alfonso Guerra va dir, «Si ganamos dentro de cuatro años, a España no la va a conocer ni la madre que la parió», i tots podem pensar a quin canvi es refereix Alfonso Guerra.

Però pensem que tot es pot arreglar, que tot això té cura, tant la part econòmica com la de l'educació, voteu Coalició Popular, i el dia de demà estareu satisfets amb la vostra decisió.

Cartes al director:

Roca no s'ha equivocat d'adversari

Sens cap mena de dubte el PSC (PSC-PSOE), ha

jugat perillosament amb la presentació de l'actual ministre de Defensa, senyor Narcís Serra, com a cap de llista per a Barcelona. Ho ha fet perquè, ell personalment, el gran derrotat en el referèndum sobre la continuïtat de l'Estat Espanyol al si de l'OTAN. A més a més, hi tingué ací a Catalunya una actuació certament catàstrofista, vaticinant tot un

munt de calamitats, si els catalans deien no a les seves propostes. Però malgrat tot, el poble de Catalunya li inflingí una derrota d'aquelles que es recorden sempre.

De fet, Serra no és el veritable oponent de Miquel Roca. El veritable oponent de Miquel Roca, impulsor del Partit Reformista Democràtic, i aspirant a la presidència del

govern espanyol, és Felipe González.

L'element innovador d'aquest programa, vé en gran part, de Catalunya. Lluny de tot sucursalisme, CDC s'estableix amb igualtat amb el PRD.

Coalició Popular, no és més que el passat. El PSOE és el present, però de cap manera el demà. Sols resta dins el panorama polític estatal una

força política seriosa. Aquesta força política, que a Catalunya és CDC, i a nivell estatal pren el nom de PRD, sota el lideratge de Miquel Roca. Un nom i unes sigles posades sota l'advocació del rigor, la seriositat i la feina ben feta.

Salvador Clot i Gendra